

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

Vakantietijd betekent geen vergaderingen, een verademing.

Ik kom in het parochiepastoraat toe aan wat extra bezoeken.

En in die bezoeken gaat het veel over hoe het vroeger in de parochie was.

'Vroeger hadden we 4 missen in het weekend.'

Vroeger kwam de pastoor minimaal 1 keer per jaar op bezoek, vaak rond etenstijd...

Vroeger hadden we een gigantisch kinderkoor en ik moest achteraan staan en playbacks omdat ik vals zong.

Vroeger waren er zoveel misdienaars...

Het gaat veel over vroeger in de parochie.

We kijken graag terug als het gaat om het vormgeven van ons kerk-zijn anno 2022.

Hoe begrijpelijk dat ook is, Jezus daagt ons in het Evangelie uit om niet naar vroeger te kijken, maar naar de toekomst.

Iemand die gelooft dat God hem heeft verlost, heeft de blik gericht op de toekomst.

Hij of zij is toekomstgericht.

De toekomst waarin Jezus zal verschijnen in heerlijkheid.

Het is in ons Evangelie net alsof Jezus zo vol is van deze preek die Hij houdt dat Hij de vraag van Petrus niet eens hoort.

Dat hebben predikers, priesters en diakens, soms, dat ze zo vol zitten van hun eigen boodschap dat ze niet meer lijken te luisteren...

Maar bij nader inzien antwoordt Jezus toch wel op de vraag van Petrus.

Want waar Jezus vóór die vraag van Petrus spreekt over dienaars in het algemeen, daar heeft Hij het na die vraag over de beheerders die over het volk worden aangesteld.

Je kunt zeggen, gelovigen moeten mensen zijn met de blik op de toekomst, maar dat moeten de voorgangers in de kerk, bisschoppen, priesters en diakens helemaal!

Maar of Jezus het nu heeft over de leiders of alle gelovigen, de teneur blijft hetzelfde:

Gelovig leven betekent je blik gericht hebben op de toekomst.

Maar Jezus moedigt ons niet alleen aan om de blik op de toekomst te houden.

Hij geeft ook aan hoe we dat moeten doen.

Door waakzaam te zijn.

Door klaar te staan, er klaar voor te zijn als het eindelijk zo ver is.

Klaarstaan, net als het volk Israël in de eerste lezing, bij de uittocht uit Egypte.

Maar in vergelijking met Israël is er één groot verschil: zij moesten er klaar voor zijn om te vertrekken, terwijl wij aangespoord worden om er klaar voor te zijn om Jezus te ontvangen.

Geen uittocht van een volk, maar een intocht van de Heer.

Wees daarvoor waakzaam, zo spoort Jezus ons aan.

Die waakzaamheid wordt gevoed en ondersteund door de hoop.

De hoop op een volmaakte toekomst bij God.

Hoop op eeuwig leven.

Die hoop mag ons gelovig leven nu en hier al stempelen.

Wij leven in de hoop op Gods eeuwige toekomst, die eens definitief zal aanbreken.

Niet voor niks is de hoop, samen met het geloof en de liefde, één van de drie goddelijke deugden.

We mogen steeds meer groeien in deze hoop, de voorgangers en leiders in de kerk voorop.
Maar wat nou als het in je eigen leven hopeloos voelt?
Door ziekte en gemis, eenzaamheid, gebroken relaties of armoede?
Is deze nadruk op de hoop dan niet een religieus zoethoudertje?
Zo van: stil maar, wacht maar, eens verandert er vast wel iets voor je.
De mensheid wacht al 2000 jaar sinds Jezus dit heeft uitgesproken.
Waar blijft die toekomst dan?

We kunnen onze hoop op God sterk houden door ons vertrouwen op God te versterken.
En die kracht om de vertrouwen ligt vaak niet in onszelf of in onze levensomstandigheden.
Vergelijk het met een klein kind dat bijna jarig is.
De vader van het kleine kind zegt op een dag: 'als jij jarig bent krijg je een nieuwe fiets.'
Vanaf dat moment zegt dat kind tegen iedereen die het horen wil: 'ik ben bijna jarig en ik krijg een nieuwe fiets.'
Dat kind vraagt zich niet af hoe lang het nog duurt en of het wel echt een fiets zal krijgen.
Nee, vader heeft het gezegd, dus is het zo.
Dat kind kan hopen op de toekomst, niet omdat het zo goed vertrouwt op zichzelf, maar omdat de vader betrouwbaar is.
Zo mag het ook zijn in onze relatie met God.
Wij mogen hoop en vertrouwen houden voor de toekomst, niet omdat onze omstandigheden daartoe aanleiding geven.
Ook niet omdat wij allemaal van die super-gelovigen zijn.
Nee, wij hebben hoop en vertrouwen omdat Vader in de hemel betrouwbaar is.
Laten we ons deze betrouwbaarheid van God steeds weer herinneren, zeker ook wanneer de situatie in de kerk van West Europa hopeloos lijkt te worden.
Focus je niet op het heden, waarin het spook van eventuele kerksluitingen rondwaart.
Het heden waarin het allemaal zo veel minder lijkt in de kerk dan vroeger.
Nee, focus je op de toekomst.
Wetend dat onze God te vertrouwen is.

Dat de Heilige Geest ons daartoe telkens weer inspireert.

Gelooft zij Jezus Christus, in alle eeuwigheid.
Amen.